

Economic Policy Reforms
Going for Growth 2009

Summary in Hungarian

Gazdaságpolitikai reformok
A növekedés jegyében 2009

Összefoglalás magyarul

- A válságkezelés előkelő helyen szerepel a kormányzatok napirendjén mostanában, mivel a politikaalkotók a gazdasági egészség helyreállításának módját keresik. Ugyanakkor továbbra is fontos az olyan strukturális reformok végrehajtása is, amelyek hosszú távon a gazdaság erősödését segítik elő. Valójában az ilyen reformok rövidtávon stimulálhatják a keresletet is, ami a jelenlegi válság kontextusában különös jelentőséggel bír.
- *A növekedés jegyében 2009* c. kiadvány rávilágít a teljesítmény növelése érdekében végrehajtandó legmegfelelőbb szerkezeti átalakításokra, számba veszi a strukturális politikai reformok megvalósításának aktuális eredményeit, valamint leír öt politikai prioritást az egyes OECD-országok számára, amelyek hosszú távon előmozdíthatják a gazdasági növekedést. Reformokat sürget több területen is – úgy mint oktatási rendszer, árupiaci szabályozás, mezőgazdasági politikák, adó- és járulérendszer, egészségügy és munkaerő-piaci politikák – a munkaerő-hatékonyság és foglalkoztatottság növelése érdekében. Ezen túl jelen kiadásban található még négy elemző fejezet is az adózás és a gazdasági növekedés, az árupiaci szabályozás reformja, az infrastrukturális befektetések, valamint a populáció szerkezetének a foglalkoztatottságra és termelékenységre gyakorolt hatásáról.

A növekedés jegyében, pénzügyi válság idején

A növekedés jegyében c. sorozat jelen, ötödik kiadása az egyes OECD-országokat és az Európai Unió egészét tekintve több új strukturális politikai prioritást kínál az egy főre jutó GDP – azaz az élet-színvonal általánosan használt mérőszáma – fenntartható növelésére. A munkaerő-hatékonyság és a foglalkoztatottság – az egy főre jutó GDP kulcsfontosságú közvetlen meghatározói – növelésére meghatározott politikai prioritások országonként eltérőek, saját teljesítménybeli gyengeségeiktől függenek. Az olyan területeken javasolt reformok, mint például termékpiacok, oktatás, mezőgazdaság, adórendszer, juttatások és munkaügyi szabályozás, hosszú távon segítik az egyes országoknak állampolgáraik számára javítani a munkalehetőségeket és gazdasági prosperitást.

A korábbi verziókkal ellentétben A növekedés jegyében c. kiadványsorozat jelen száma olyan időszakban kerül kiadásra, amikor az OECD-országok létük legsúlyosabb pénzügyi és gazdasági válságával néznek szembe. A még mindig terjedőben lévő globális válság és recesszió vitathatatlanul felvetett olyan témájú kérdéseket, mint hogy a piacoktól mennyire várható a pozitív kimenetel, és hogy a korábbi reformok milyen mértékben járultak hozzá a gazdaság még sérülékenyebbé válásához. A pénzpiacok jelenlegi válsága a piac működésének alapvető problémáit hozta napvilágra, valamint megmutatta a piaci stabilitást biztosító korábbi szabályozó és ellenőrző szerkezetek hiányosságait. Bemutatásra kerül a pénzpiac egyes konkrét fejlesztéseinek és hibáinak káros hatása, amelyek felerősítették a morális kockázatokat és az információs elégtelenségeket. Ezek a hibák most kezdenek nyilvánvalóvá válni, és az egyes országok önállóan és együttesen is elkezdtek azon munkálkodni, hogy megtalálják a pénzügyi piaci szabályozás megreformálásának legmegfelelőbb módját, amely éppen a jelenlegi válságot előidéző piaci és szabályozási hiányosságokat célozza meg.

Ugyanakkor fontos hangsúlyozni, hogy a pénzpiacok egyensúlyának felborulása nem kérdőjelezi meg a jelen jelentésben javasolt termék- és munkaerő-piaci reformok jótékony hatását. Az elmúlt évek során az OECD-országokban végrehajtott reformok egyértelműen bizonyították, hogy segítségükkel javítható a foglalkoztatottság és a termelékenység, így a jelen jelentésben bemutatott reformmenetrendet követve hosszú távon érezhetően erősödik a gazdaság teljesítménye. Ráadásul a rugalmasabb termék- és munkaerőpiac minden bizonnyal erősíti az országok ellenállását a jövőbeli hullám-völgyekkel szemben, hogy azok kevésbé legyenek romboló hatással a termelésre és a foglalkoztatottságra.

A válság egyúttal nagymértékben befolyásolja a rövid távon követendő strukturális politikáról szóló döntést. Azokban az időkben, amikor az együttes kereslet jóval a termelőkapacitás alatt van, olyan szerkezeti átalakításokra kell koncentrálni, amelyek a legnagyobb valószínűséggel egyszerre növelik rövid távon az együttes keresletet, hosszú távon pedig az együttes kínálatot. Igazság szerint a több OECD-országban bejelentett vagy bevezetett pénzügyi csomagok szerkezetének kialakításakor a növekedésre gyakorolt hosszú távú hatásuk került a figyelem középpontjába.

A jelentés három széleskörű pénzügyi/szerkezeti reformot mutat be, amely jelenleg „kettős haszonnal” járhat: fokozott infrastrukturális befektetés; fokozott befektetés az aktív munkaerő-piaci politikába, beleértve a kötelező képzéseket is; valamint a személyi jövedelemadó csökkentése, különösen az alacsonyabb jövedelemmel rendelkezőknél. Ezen felül az olyan termékpiacon reformok, amelyek lazítják a be-kerülési megszorításokat és erősítik a versenyt, bizonyos esetekben rövid távon fellendíthetik a keresletet, hosszú távon pedig növelhetik a termelékenységet.

A jelentés az infrastruktúra egy főre jutó GDP-re gyakorolt hosszú távú hatásáról szóló speciális fejezete éppen a legmegfelelőbb időben lát napvilágot, figyelembe véve a közelmúltban a gazdaság fellendítése érdekében az infrastrukturális beruházásokra vonatkozóan kiadott pénzügyi csomagok nagy számát. Bemutatja, hogy az infrastrukturális befektetések a gazdaság egészére nézve pozitív hatással lehetnek. Ugyanakkor az infrastrukturális befektetésre gyakorolt hatásának maximalizálásához nagyon fontos, hogy a projektek költség-haszon elemzések alapján gondosan legyenek megválasztva, valamint létezzenek olyan szabályozó szerkezetek, amelyek minden lehetséges területen biztosítják a versenyt és meggátolják a gazdasági hatalommal való visszaélést olyan helyeken, ahol a verseny nem lehetséges.

Az adózásról és növekedésről szóló másik speciális fejezet a hosszú távú növekedésre gyakorolt hatásuk alapján rangsorolja a különböző adótípusokat. A vállalati nyereségadók a legkártékonyabbak, ezt követik a személyi jövedelemadók és indirekt adók, végül az ingatlanadók, amelyek a legártalmatlanabbak. Éppen ezért azok az országok, amelyek jelenleg aránytalanul nagy mértékben építenek a vállalatokra és munkavállalókra kivetett adóterhekre, növelhetik az egy főre jutó GDP-jüket úgy, hogy az adóterheket az áruk és szolgáltatások, valamint az ingatlanok felé mozdítják. Ez ígéretes stratégiának bizonyulhat közép- és hosszú távon, de valószínűleg támogató intézkedéseknek kellene kísérniük, amelyek az adórendszeren keresztüli újraelosztás gyengülését ellensúlyozzák.

Ugyanakkor kevésbé nyilvánvaló, hogy ezt az „adó és növekedés” elvet a jelenlegi válságban is ki lehetne használni a rövid távú kereslet növelésére. A vállalati nyereségadó csökkentése nem valószínű, hogy nagy hatással lenne a befektetési keresletre, mivel a vállalatok nyeresége zuhan, az ingatlanok adójának emelése pedig gyengítené a már amúgy is válságban lévő ingatlanpiacot.

A harmadik speciális fejezet bemutatja, hogy a legtöbb OECD-ország az elmúlt öt év során további jelentős eredményeket ért el a termékpiacokon folyó versenyre vonatkozó törvényi megkötések enyhítésében. Ez az üdvös fejlődés hosszú távon jó táptalajt kínál az innovációnak és termelékenységnek, és hasznosnak bizonyulhat a jelenlegi válság megoldásában is. Ezen előrelépés ellenére a szabályozások még mindig igazságtalanul korlátozzák a versenyt bizonyos szektorokban és különösen az alacsonyabb bevétellel rendelkező OECD-országokban, akik korlátozó szabályozást tartanak érvényben saját termékpiacaikon. A szabályozás reformja több országban is prioritásként szerepel termelékenységük hosszú távú javítása érdekében, amelynek rövid távon a keresletre is előnyös hatása lenne.

Az utolsó speciális fejezet bemutatja, hogy a teljes foglalkoztatottsági ráta és termelékenységi szint, és így az egy főre jutó GDP országon belüli eltéréseinek oka jelentős mértékben a populáció szerkezetében lévő különbségekben, azon belül is leginkább a képzettségi megoszlásban keresendő. Bemutatja, hogy a nemzeti összesítések és átlagok félrevezetőek lehetnek, és ismételten hangsúlyozza az oktatás jelentőségét. Ugyanakkor a populáció szerkezetének jelzett különbségei nincsenek hatással az ország relatív erősségeire és gyengeségeire, amely A növekedés jegyében c. kiadvány politikaprioritásai megválasztásának alapját képezi.

A hosszú távú növekedést elősegítő reformokra koncentrálva a jelentés alapvető fontosságú részét képezi az OECD pénzügyi és gazdasági válságra vonatkozó stratégiai reakciójának. A jelentés következtetése szerint nem engedhető meg, hogy az OECD-országokban tapasztalható gazdasági válság lelassítsa a szerkezeti átalakításokat, a reformlehetőségeket pedig ki kell használni a gazdaság dinamizmusa és az életszínvonal megerősítése érdekében. Semmilyen körülmények esetén sem szabad a korábbi válságok során elkövetett hibákat megismételni. Konkrétan, a munkanélküliség visszaszorítása a munkaerő-kínálat csökkentésével éppoly károsnak bizonyulna, mint a múltban, és hatására társadalmaink szegényebbé válnának; továbbá a piacok nyitva tartása és egy új protekcionizmus elkerülése világszerte kulcsfontosságú kérdés a prosperitás megerősítéséhez.

© OECD 2009

Ez az összefoglalás nem hivatalos OECD fordítás.

Ez az összefoglalás abban az esetben másolható, ha megemlítsre kerül az OECD szerzői joga és az eredeti kiadvány címe.

A többnyelvű összefoglalások az eredetileg angol ill. francia nyelvű OECD kiadványok kivonatos fordításai.

Az OECD on-line könyvesboltban díjmentesen állnak rendelkezésre: www.oecd.org/bookshop/

További információ kérhető a Közügyi és Kommunikációs Igazgatóság Jogi és Fordítási Csoportjától: rights@oecd.org, fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal, 75116
Paris, France

Látogasson el honlapunkra: www.oecd.org/rights/

